RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

26. februar 2002 *

I sag T-323/99,

Industrie Navali Meccaniche Affini SpA (INMA), i likvidation, La Spezia (Italien), ved S. Capparucci,

Italia Investimenti SpA (Itainvest), Rom (Italien),

ved avvocati G.M. Roberti og F. Sciaudone, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K.-D. Borchardt, som befuldmægtiget, først bistået af avocats A. Abate og E. Cappelli, derefter af A. Abate og G. Conte, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/262/EF af 20. juli 1999 om Italiens påtænkte statsstøtte til skibsværftet INMA gennem det offentlige holdingselskab Itainvest (tidligere GEPI) (EFT 2000 L 83, s. 21),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, J.D. Cooke, M. Vilaras og N.J. Forwood,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. juni 2001,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

1 I henhold til artikel 87, stk. 1, EF »er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at

fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

2 I henhold til artikel 87, stk. 3, litra e), EF kan »former for støtte, hvorom Rådet på forslag af Kommissionen træffer beslutning med kvalificeret flertal«, betragtes som forenelige med fællesmarkedet.

3 Den 21. december 1990 blev Rådets direktiv 90/684/EØF om støtte til skibsbygningsindustrien (EFT L 380, s. 27) vedtaget. Teksten er blevet ændret gentagne gange, uden at dette imidlertid har berørt de i den foreliggende sag relevante bestemmelser.

4 Det bestemmes bl.a. i artikel 1, litra d), i direktiv 90/684, at der ved »støtte« forstås statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87 EF og 88 EF, og at »dette begreb [ikke kun] dækker [...] støtte, som ydes af staten selv, men også støtte ydet af regionale eller lokale organer, samt støtte, der eventuelt indgår i medlemsstaternes finansieringsforanstaltninger til fordel for skibsbygnings- eller skibsreparationsværfter, som de kontrollerer direkte eller indirekte, når den ikke betragtes som tilvejebringelse af risikovillig kapital til et selskab efter almindelig praksis inden for markedsøkonomi«.

5 I artikel 4, stk. 1, i direktiv 90/684 er det bl.a. fastsat, at »[p]roduktionsstøtte til bygning og ombygning af skibe kan betragtes som forenelig med det fælles marked, når den samlede støtte, der ydes til den enkelte kontrakt, i subventions-

ækvivalent ikke overstiger en fælles maksimumsgrænse udtrykt i procent af kontraktværdien før støtte, i det følgende benævnt maksimumsgrænse«.

6 Gyldigheden af direktiv 90/684 er senest blevet forlænget ved Rådets forordning (EF) nr. 2600/97 af 19. december 1997 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 3094/95 om støtte til skibsbygningsindustrien (EFT L 351, s. 18), hvori bestemmes, at »[i]ndtil [aftalen om Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD)] træder i kraft, anvendes de relevante bestemmelser i direktiv 90/684/EØF, dog senest indtil den 31. december 1998«.

7 Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29. juni 1998 om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien (EFT L 202, s. 1) trådte i kraft den 1. januar 1999. Rådet konstaterede i de første to betragtninger til denne forordning, at OECD-aftalen stadig ikke er trådt i kraft, og at de relevante bestemmelser i direktiv 90/684 kun finder anvendelse indtil den 31. december 1998.

8 I artikel 1, litra e), i forordning nr. 1540/98 gives en definition af begrebet statsstøtte, som i det væsentlige er identisk med den, der er indeholdt i artikel 1, litra d), i direktiv 90/684 (jf. præmis 4 ovenfor).

9 Artikel 3 i forordning nr. 1540/98 bestemmer bl.a., at »[i]ndtil den 31. december 2000 kan produktionsstøtte til kontrakter om nybygning og ombygning af skibe, men ikke om reparation af skibe, betragtes som forenelig med det fælles marked, når det samlede beløb for alle former for støtte, der ydes til den enkelte kontrakt (inklusive subventionsækvivalentet for al støtte, der ydes til rederiet eller tredjemand), i subventionsækvivalent ikke overstiger en fælles maksimumsgrænse

udtrykt i procent af kontraktværdien før støtte. For nybygningskontrakter med en kontraktværdi før støtte på over 10 mio. ECU er maksimumsgrænsen 9%; i alle andre tilfælde er maksimumsgrænsen 4,5%«.

Faktiske omstændigheder

10 Skibsværftet Industrie Navali Meccaniche Affini SpA (INMA) i La Spezia er en offentlig virksomhed, der siden 1945 har udøvet virksomhed inden for sektoren reparation og ombygning af skibe, og siden 1989 inden for skibsbygningssektoren. Kapitalen besiddes 100% af den offentlige virksomhed GEPI SpA, der i 1997 blev til Italia Investimenti SpA (Itainvest).

11 Fra 1987 til 1998 modtog INMA diverse beløb først fra Ministeriet for Handelsflåden og siden fra Ministeriet for Transport og Navigation i henhold til de italienske love nr. 599/82, 111/85, 234/89 og 132/94.

12 Fra 1996 til 1998 stillede Itainvest garantier til fordel for INMA, bl.a. kautioner vedrørende ordrer på fartøjer afgivet af rederierne Stolt Nielsen, Tirrenia, Pugliola og Corsica Ferries.

13 Ved afslutningen af regnskabsåret 1996 var INMA's tab på 21,4 mia. italienske lire (ITL). Det blev på generalforsamlingen den 13. november 1997 besluttet at dække disse tab af selskabets reserver for så vidt angår 4,68 mia. ITL og ved et indskud fra Itainvest på 16,7 mia. ITL.

14 Det blev på generalforsamlingen den 24. marts 1998 konstateret, at INMA's regnskaber, der var afsluttet den 30. november 1997, allerede udviste et tab på 81,89 mia. ITL. Itainvest dækkede disse tab.

15 Under generalforsamlingen den 23. juni 1998 udviste INMA's regnskaber for regnskabsåret 1997 tab på i alt 103,7 mia. ITL. Itainvest dækkede den del af dette beløb, som ikke allerede var dækket, dvs. 21,81 mia. ITL.

16 Endelig blev det på generalforsamlingen den 6. november 1998 besluttet at likvidere selskabet.

Den administrative procedure

17 Kommissionen blev inden for rammerne af den oplysningspligt, som den har indført for så vidt angår bestemte typer indgreb fra Itainvests side, underrettet om overførelsen fra Itainvest til INMA af ca. 100 mia. ITL til dækning af de tab, som sidstnævnte har haft i regnskabsårene 1996 og 1997.

18 Ved skrivelse af 1. oktober 1998 anmodede Kommissionen de italienske myndigheder om at fremlægge supplerende oplysninger for den i denne forbindelse. De italienske myndigheder efterkom denne anmodning ved skrivelse af 9. november 1998, hvorved INMA's årsregnskaber for regnskabsårene 1992 til 1997 blev fremsendt.

19 Kommissionen besluttede at indlede proceduren i artikel 88, stk. 2, EF for Itainvests dækning af INMA's tab. Kommissionen oplyste de italienske myndigheder herom ved skrivelse af 19. januar 1999, hvilken har været genstand for en meddelelse offentliggjort den 5. marts 1999 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 63, s. 2).

20 I skrivelse af 19. januar 1999 opfordrede Kommissionen Den Italienske Republik til dels at fremsende sine bemærkninger og alle nyttige oplysninger vedrørende Itainvests indgreb til fordel for INMA i form af dækning af tab og kapitalrekonstruktion, dels en fuldstændig oversigt over den støtte, der er udbetalt af Ministeriet for Handelsflåden og siden Ministeriet for Transport og Navigation. Kommissionen konstaterede ligeledes deri, at hovedparten af INMA's banklån har været dækket af garantier fra Itainvest.

21 De italienske myndigheder besvarede denne skrivelse ved skrivelse af 2. marts 1999.

22 De berørte parters bemærkninger, der er indgivet som følge af meddelelsen af 5. marts 1999, er blevet meddelt de italienske myndigheder, som besvarede disse ved skrivelse af 30. juni 1999.

Den anfægtede beslutning

23 Den 20. juli 1999 vedtog Kommissionen beslutning 2000/262/EF om Italiens påtænkte statsstøtte til skibsværftet INMA gennem det offentlige holdingselskab Itainvest (tidligere GEPI) (EFT 2000 L 83, s. 21, herefter »den anfægtede beslutning«), hvis punkt V med overskriften »Vurdering af støtten« kan sammenfattes som følger.

24 Kommissionen anfører indledningsvis, at da det drejer sig om en virksomhed for bygning og ombygning af skibe, bør den anfægtede støtte undersøges i lyset af direktiv 90/684 og forordning nr. 1540/98 (betragtning 19).

25 For så vidt angår den produktionsstøtte og investeringsstøtte, som er ydet af den italienske regering til INMA, konstaterer Kommissionen, at de er i overensstemmelse med de støtteordninger, der er fastsat ved de italienske love nr. 599/82, 111/85, 234/89 og 132/94, som den har godkendt. Kommissionen har imidlertid påpeget, at i forbindelse med skibsbygningskontrakterne med rederierne Pugliola, Corsica Ferries og Stolt Nielsen er der, eller vil der blive, ydet den højeste støttesats, der gælder på dagen for undertegnelsen af kontrakterne, og som er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i direktiv 90/684 (betragtning 20).

26 Kommissionen bemærker, at de italienske myndigheder giver de ledelsesfejl, der er begået i forbindelse med ordrerne til Stolt Nielsen og Tirrenia skylden for de vanskeligheder, INMA kom ud i fra 1996 og frem. Kommissionen fastslår imidlertid, at den korrekte udførelse af disse ordrer er blevet garanteret af Itainvest til et samlet beløb af 42 mia. ITL i marts 1996. Kommissionen finder således, at ingen finansieringsinstitution havde foretaget forskudsudbetaling uden garanti fra Itainvest, og at disse garantier udgjorde statsstøtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF (betragtning 24 og 25).

27 Kommissionen er således af den opfattelse, at de italienske myndigheder ikke kan retfærdiggøre dækningen af tab med den begrundelse, at de er mindre byrdefulde end en indfrielse af de stillede garantier, da disse garantier udgør en ikke anmeldt statsstøtte (betragtning 26).

28 Kommissionen anfører, at da ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« skulle nyde eller havde nydt godt af den højeste støttesats, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, i

direktiv 90/684, i form af et bidrag fra vedkommende ministerium, og de ovennævnte garantier, som følge af deres natur af støtte, skulle tages med i betragtning ved beregningen af støttesatsen til kontrakten, er maksimumsgrænsen på 9% af kontraktværdien før støtte således blevet eller vil blive overskredet (betragtning 26 og 27).

29 Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at de italienske myndigheders påstand om, at det pludseligt opståede underskud hos INMA, der fremkom i maj 1997, skyldtes den dårlige forvaltning af ordrerne fra december 1995, ikke er begrundet, da det ved fremlæggelsen af regnskaberne for regnskabsåret 1996 blev anført, at disse ordrer ikke i væsentligt omfang har indvirket på resultaterne for det pågældende regnskabsår. Kommissionen konkluderer heraf, at virksomhedens vanskelige finansielle situation således var en kendsgerning på et tidligere tidspunkt og var forårsaget af andre ordrer (betragtning 28 og 29).

30 Kommissionen konstaterer i denne forbindelse, at Itainvest over for INMA har stillet en tiårig »lånegaranti«, der var knyttet sammen med ordren på skibene »Corsica Ferries I« og »Corsica Ferries II«, på i alt 32,44 mia. ITL. Kommissionen fastslår imidlertid, at lånegarantierne er indgået i værftets samlede drift, da de to skibe var blevet leveret i 1996, og prisen for dem i det store og hele var blevet betalt. Kommissionen er af den opfattelse, at eftersom garantierne er ydet ved hjælp af offentlige midler, drejer det sig om statsstøtte, som kan sidestilles med kontraktbetinget driftsstøtte, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1540/98, og som bør medtages ved beregningen af maksimumsgrænsen for kontraktbetinget støtte. Kommissionen konstaterer imidlertid, at vedkommende ministerium allerede har bevilget 9% af kontraktværdien før støtte til alle de allerede leverede skibe, med andre ord den maksimale støttesats, der kan ydes i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 90/684 (betragtning 29).

31 Kommissionen er af den opfattelse, at antallet af og tidspunkterne for de forpligtelser, som Itainvest har indgået, viser, at dette selskab i sin egenskab af moderselskab var nært knyttet til den daglige og risikofyldte drift af INMA, og at det således ikke havde optrådt i lighed med en privat investor. Kommissionen bemærker, at i betragtning af det anselige beløb, som tabene andrager, og som

fremgår af afslutningen af balancen den 31. december 1996, og som Itainvest må have kendt længe inden maj 1997, befandt INMA sig i en tilstand af insolvens på dette tidspunkt og burde have været underkastet en konkursbehandling (betragtning 30).

32 Kommissionen har udledt heraf, at dækningen af tabene ikke kan betragtes som en støtte til redning af værftet i henhold til Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EFT 1994 C 368, s. 12) (betragtning 31).

33 Kommissionen mener ligeledes, at den ydede finansieringsstøtte på 21,4 mia. ITL i 1997 og 103,7 mia. ITL i 1998, der havde til formål at dække tabene, udgør statsstøtte, da de er ydet under omstændigheder, der ikke ville være acceptable for en privat investor, der opererer under normale markedsøkonomiske betingelser. Dækningen af tabene er således alene sket med det formål kunstigt at forhøje INMA's værdi ved at tilføre kapital, som er tabt, eftersom det end ikke er bevist, at prisen for Itainvests eventuelle salg deraf ville have dækket det »investerede« beløb på 120 mia. ITL, især på baggrund af situationen på skibsbygningsmarkedet (betragtning 32 og 33).

34 Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at Itainvest ikke har valgt den mest rentable løsning ved at beslutte at dække INMA's tab i stedet for at indgive en konkursbegæring mod værftet. Sidstnævnte løsning ville nemlig bevirke et bortfald af de kontraktmæssige forpligtelser, og ville følgelig have reduceret summen af de indgåede forpligtelser over for rederierne. Kommissionen bemærker, at selv om dette ikke skulle være tilfældet, ville det blot styrke dens overbevisning om, at de af Itainvest påtagne forpligtelser var langt mere vidtrækkende end dem, som en privat investor påtager sig. Kommissionen noterer sig desuden, at Itainvest har stillet kaution for »Tirrenia«-ordren på 22,7 mia. ITL i marts 1998, og kautioneret for »Stolt Nielsen«-ordren på 9 mia. ITL i marts og i maj 1998, dvs. efter Itainvests beslutning om at dække INMA's tab på baggrund af opgørelsen af kontiene den 30. november 1997 (betragtning 34).

35 Kommissionen konkluderer heraf, at dækningen af tabene er støtteforanstaltninger, der er uforenelige med fællesmarkedet (betragtning 35).

36 Kommissionen udtaler i konklusionerne i den anfægtede beslutning, at de italienske myndigheder ulovligt har ydet garantier til bygning af skibe i forbindelse med ordrerne »Corsica Ferries«, »Pugliola«, »Tirrenia« og »Stolt Nielsen«, og har dækket INMA's tab i 1997 og 1998 i strid med artikel 88, stk. 3, EF. De garantier, der er ydet til bygning af skibene og dækning af tabene, burde ikke have overskredet maksimumsgrænsen for støtte til de enkelte kontrakter i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 90/684. Disse forskellige former for støtte bør altså tilbagesøges (betragtning 36).

37 Følgende er fastsat i den anfægtede beslutnings artikel 1:

»Den statsstøtte, som Italien gennem det offentlige holdingselskab Itainvest har ydet skibsværftet INMA SpA i form af garantier for ordrerne 'Corsica Ferries', 'Pugliola', 'Stolt Nielsen' og 'Tirrenia' og som dækning af tab til et samlet beløb af 120,4 mia. ITL (62,2 mio. EUR), er uforenelig med fællesmarkedet.«

38 Følgende er fastsat i den anfægtede beslutnings artikel 2, stk. 1:

»Italien træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, der ulovligt er ydet modtageren.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

39 Sagsøgerne har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 1999 anlagt den foreliggende sag.

40 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 64 stillet visse skriftlige spørgsmål til parterne, som har svaret inden for den fastsatte frist.

41 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet, der fandt sted den 7. juni 2001.

42 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

43 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

44 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet påberåbt sig to anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 87 EF, artikel 1, litra d), i direktiv 90/684 og artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1540/98. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af væsentlige formkrav og manglende begrundelse.

45 I den foreliggende sag skal der først foretages en gennemgang af det andet anbringende. Det er nemlig kun, hvis begrundelsen for retsakten er tilstrækkelig, at Retten kan foretage en prøvelse af gyldigheden af Kommissionens begrundelse.

Parternes argumenter

46 Sagsøgerne har inden for rammerne af dette andet anbringende gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget de oplysninger og argumenter, som de italienske myndigheder er fremkommet med under den administrative procedure vedrørende INMA's finansielle og økonomiske situation, i betragtning ved vurderingen, at Kommissionen har undladt at anmode sagsøgerne samt de italienske myndigheder om præciseringer, og at Kommissionen ikke har undersøgt, om der var økonomiske og finansielle grunde, der kunne begrunde Itainvests intervention til fordel for INMA. Sagsøgerne har desuden hævdet, at den anfægtede beslutning er støttet på formodninger. Ifølge sagsøgerne har disse forskellige mangler

behæftet den anfægtede beslutning med en alvorlig begrundelsesmangel, som har hindret sagsøgerne i at forstå denne og udøve deres ret til kontradiktion.

47 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at dette anbringende ikke er blevet underbygget tilstrækkeligt af sagsøgerne, at det mangler præcise henvisninger og at det ikke angiver de hævdede formmangler. Selv om de to sagsøgere har været individuelt indblandet siden den første fase af den af Kommissionen i henhold til artikel 88, stk. 2, EF indledte procedure, har de desuden ikke fundet det nyttigt at gribe ind ved at fremkomme med hensigtsmæssige bemærkninger i tide. Sagsøgerne har i øvrigt støttet sig på særegne betragtninger for at begrunde deres manglende rolle under den administrative procedure.

48 Under alle omstændigheder gør en gennemlæsning af den anfægtede beslutning, der indeholder et afsnit med en beskrivelse af INMA, et afsnit om de detaljerede bemærkninger, som de italienske myndigheder er fremkommet med i deres skrivelse af 2. marts 1999, og et afsnit med en vurdering af støtten, det muligt at gendrive sagsøgernes argumenter.

49 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at de argumenter, som den har anført i den foreliggende sag, på ingen måde har til formål at fuldstændiggøre begrundelsen i den anfægtede beslutning, der i sig selv er udtømmende, men blot at tage til genmæle over for de klagepunkter, der er fremsat i stævningen, og gendrive disse.

50 Kommissionen har desuden afvist sagsøgernes påstand om, at Kommissionens analyse er støttet på en vurdering ex post af de omhandlede faktiske omstændigheder.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger

51 Det bemærkes indledningsvis, at Kommissionen har hævdet, at dette anbringende ikke er blevet underbygget tilstrækkeligt af sagsøgerne.

52 Sagsøgerne har ganske vist i deres argumentation under påskud af en tilsidesættelse af begrundelsespligten påstået, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, der skyldes, at sagsforberedelsen var utilstrækkelig under den administrative procedure. Denne argumentation, der rejser tvivl om den anfægtede beslutnings materielle lovlighed, skal således holdes adskilt fra anbringendet om en manglende begrundelse, der er et anbringende om, at væsentlige formkrav er tilsidesat, og som Fællesskabets retsinstanser om nødvendigt skal tage under påkendelse ex officio (jf. Domstolens domme af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 67, og af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 35 og 38).

53 Det forholder sig ikke desto mindre således, at sagsøgerne ligeledes har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med en alvorlig begrundelsesmangel, idet de ikke har været i stand til at forstå begrundelsen deri.

54 Det følger heraf, at Kommissionens argument ikke kan lægges til grund.

Den anfægtede beslutnings begrundelse

55 Ifølge fast praksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente retsinstans kan udøve sin prøvelsesret. Kravet om begrundelse skal bedømmes i forhold til omstændighederne i sagen, bl.a. indholdet af retsakten, karakteren af de anførte argumenter og den interesse, som adressaterne eller andre, der er direkte og individuelt berørt af retsakten, kan have i at få en forklaring. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86).

56 Hvad angår en kommissionsbeslutning, hvori det konstateres, at der er ydet statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, bemærkes, at Kommissionens udøvelse af sine beføjelser i medfør af artikel 87, stk. 3, EF forudsætter, at der foreligger en statsstøtteforanstaltning i artikel 87, stk. 1, EF's forstand. Det påhviler således Kommissionen at undersøge, om foranstaltningen er statsstøtte i denne artikels forstand (Rettens dom af 12.12.2000, sag T-296/97, Alitalia mod Kommissionen, Sml. II, s. 3871, præmis 73).

57 Med hensyn til, om en foranstaltning er statsstøtte, følger det af artikel 253 EF, at Kommissionen skal angive, hvorfor den anser den omhandlede foranstaltning for at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF (Rettens dom af 30.4.1998, sag T-16/96, Cityflyer Express mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 66, af 13.6.2000, forenede sager T-204/97 og T-270/97, EPAC mod Kommissionen, Sml. II, s. 2267, præmis 36, og af 29.9.2000, sag T-55/99, CETM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3207, præmis 59). Begrundelsen kan i denne

forbindelse ikke begrænses til en konstatering af, at foranstaltningen er støtte, men skal indeholde en henvisning til de konkrete faktiske omstændigheder, således at de berørte har mulighed for på en relevant måde at gøre deres synspunkter vedrørende det relevante og det reelle i de hævdede faktiske omstændigheder gældende, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.3.1985, forenede sager 296/82 og 318/82, Nederlandene og Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 809, præmis 19-30, og af 24.10.1996, forenede sager C-329/93, C-62/95 og C-63/95, Tyskland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5151, præmis 52).

58 Kommissionen skal for det andet sikre sig, at det på grundlag af den omtvistede retsakts begrundelse er muligt præcist at identificere den støtte, der betragtes som uforenelig med traktaten, og som kræves ophævet (jf. i denne retning Domstolens dom af 27.6.2000, sag C-404/97, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 4897, præmis 47).

59 I den foreliggende sag bemærkes den sammenhæng, som den anfægtede beslutning indgår i, og særligt de omstændigheder, hvorunder den administrative procedure, efter hvilken Kommissionen fandt, at de omtvistede foranstaltninger udgjorde en statsstøtte, der var uforenelig med fællesmarkedet, er gennemført.

60 I denne forbindelse skal der henvises til, at Kommissionen i skrivelse af 19. januar 1999 har opfordret de italienske myndigheder til at fremsende oplysninger vedrørende bl.a. Itainvests indgreb til fordel for INMA i form af tabsdækning. For så vidt angår de af Itainvest over for INMA stillede garantier begrænsede Kommissionen sig til at konstatere, at hovedparten af INMA's banklån var blevet dækket af garantier fra Itainvest, uden dog at anmode om oplysninger vedrørende disse foranstaltninger.

61 Kommissionen har efter spørgsmål herom under retsmødet bekræftet, at det ikke havde forekommet den formålstjenligt at anmode de italienske myndigheder om oplysninger vedrørende betingelserne for de omtvistede garantistillelser. Det er

således i mangel af sådanne oplysninger, at Kommissionen har vurderet disse foranstaltninger og anset dem for statsstøtte.

62 De italienske myndigheder har som svar på skrivelsen af 19. januar 1999 indledningsvis konstateret, at denne skrivelse vedrørte Itainvests finansielle interventioner siden 1997 til fordel for INMA, samt den støtte, der er ydet til INMA af Ministeriet for Handelsflåden og siden Ministeriet for Transport og Navigation. De har præciseret, at de ved deres skrivelse fremlagde de for vurderingen af de finansielle interventioner nødvendige forhold.

63 De italienske myndigheder har efter en fremstilling af de finansielle oplysninger vedrørende dels tabsdækningen, dels Itainvests garantistillelse til fordel for INMA anført følgende:

»Under disse omstændigheder kan det uden tøven konkluderes, at de ovennævnte finansielle interventioner fuldt ud svarer til almindelig praksis inden for markedsøkonomi [direktivets artikel 1, litra d)]. Henset til tabene i maj 1997 har Itainvest nemlig grundigt og med forsigtighed med støtte fra fremtrædende konsulentfirmaer vurderet den samlede situation for virksomheden, og de muligheder, som selskabet havde for at afstå den.

I denne forbindelse og i overensstemmelse med de ovennævnte fællesskabsprincipper har Itainvest med rette vurderet, at tilførsel af begrænsede, supplerende, finansielle ressourcer på dette tidspunkt objektivt set var at foretrække ud fra et økonomisk og finansielt synspunkt, da der dermed kunne: a) undgås en betalingsstandsning for værftet, der ville have medført en øjeblikkelig [indfrielse] af de stillede kautioner for mere end 223 mia. ITL, samt andre omkostninger, som kunne vurderes til ca. 100 mia. ITL, og b) foretages et salg af værftet på de bedste betingelser.«

64 Det skal henset til kravene i artikel 253 EF og i betragtning af den sammenhæng, som den anfægtede beslutning er vedtaget i, undersøges, om Kommissionen har begrundet afgørelsen om, at dels de omtvistede garantistillelser fra Itainvest til fordel for INMA, dels Itainvests dækning af INMA's tab, er statsstøtte, tilstrækkeligt.

— Begrundelsen af afgørelsen om, at Itainvests garantistillelser er statsstøtte

65 Det bemærkes indledningsvis, at i medfør af den anfægtede beslutnings artikel 1 betragtes garantierne vedrørende ordrerne »Corsica Ferries«, »Pugliola«, »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet.

66 I den anfægtede beslutnings punkt V med overskriften »Vurdering af støtten« er de nævnte garantier dels de i 1996 stillede vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« til et beløb på 42 mia. ITL (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 24) og ordrerne »Corsica Ferries« til et beløb på 32,44 mia. ITL (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 29), dels to kautioner vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia«, der blev stillet i 1998 for et beløb på henholdsvis 22,7 og 9 mia. ITL (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 34).

67 Sagsøgerne har i deres processkrifter og mundtlige indlæg anført, at den anfægtede beslutnings artikel 1 omfatter samtlige ovennævnte garantistillelser, herunder kautionerne.

68 Kommissionen har imidlertid som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet bekræftet, at det kun er de garantier, der er nævnt i den anfægtede beslutnings betragtning 24 og 29, der er omfattet af artikel 1. Det drejer sig om garantistillelserne i 1996 vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« til et beløb på 42 mia. ITL og ordrerne »Corsica Ferries« til et beløb på 32,44 mia. ITL, med undtagelse af de kautioner, der er omhandlet i den anfægtede beslutnings betragtning 34.

69 Med hensyn til garantien vedrørende »Pugliola«-ordren, der ikke gøres til genstand for særlig omtale i den anfægtede beslutnings punkt V, »Vurdering af støtten«, har Kommissionen under retsmødet erkendt, at denne ikke har kunnet være omfattet af beslutningens artikel 1.

70 Det følger heraf, at den anfægtede beslutnings artikel 1 skal annulleres, for så vidt den vedrører garantien med hensyn til »Pugliola«-ordren.

71 For så vidt angår kautionerne vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia«, der er stillet i 1998, konstateres, at disse ikke er omfattet af den anfægtede beslutnings artikel 1. I den anfægtede beslutnings betragtning 34 har Kommissionen nemlig, efter at have konkluderet, at de af Itainvest påtagne forpligtelser var langt mere vidtrækkende end dem, som en privat investor påtager sig under normale markedsøkonomiske betingelser, begrænset sig til at »notere« sig, at de nævnte kautioner ligeledes figurerer i oversigten over Itainvests forpligtelser. Kommissionen har, som den har bemærket under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, imidlertid ikke udtalt sig om, hvorvidt der var tale om statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Sagsøgernes argumenter er således uden genstand, for så vidt som de vedrører de nævnte kautioner.

72 Henset til det foregående skal det undersøges, om Kommissionen har begrundet afgørelsen om, at de garantier, der reelt er omhandlet i den anfægtede beslutnings

betragtning 24 og 29, er statsstøtte, tilstrækkeligt. I denne forbindelse skal det efterprøves, om det ræsonnement, der har fået Kommissionen til at finde, at en privat investor ikke ville have stillet disse garantier, og følgelig at disse er statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF, klart og utvetydigt angives i beslutningen.

73 Det bemærkes herom, at Kommissionen i skrivelsen af 19. januar 1999 ikke havde anmodet om at få tilsendt oplysninger om garantierne vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen«, »Tirrenia« og »Corsica Ferries«, og at den ikke — end ikke summarisk — havde angivet grundene til, at disse garantistillelser skulle betragtes som statsstøtte. Under disse omstændigheder og henset til den omstændighed, at Itainvest var tæt forbundet med INMA som følge af, at Itainvest ejede INMA's kapital 100%, er det så meget desto mere nødvendigt, at begrundelsen i den anfægtede beslutning er tilstrækkeligt detaljeret i denne henseende.

74 For så vidt angår garantierne vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« har Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 24 anført, at »ved gennemgangen af de forskellige finansieringstransaktioner, der var nødvendige for udførelsen af de igangværende ordrer, viser det sig [...], at der ikke havde kunnet foretages nogen forskudsudbetaling fra nogen finansieringsinstitution uden en garanti fra Itainvest, [og] dvs. uden at man måtte tage tilflugt til offentlige midler«.

75 Denne påstand udgør imidlertid ikke en klar og tilstrækkelig begrundelse for, at de omhandlede garantier er statsstøtte, der gør det muligt for de berørte at forstå Kommissionens ræsonnement med hensyn til anvendelsen i den foreliggende sag af kriteriet om en privat investor og for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres prøvelsesret. Det bemærkes herom, at Kommissionen til støtte for sin påstand end ikke har anført præciseringer vedrørende de nævnte finansieringstransaktioner og forklaringer vedrørende den forbindelse, der er mellem garantistillelsen og de omhandlede finansieringsinstitutioners intervention.

76 Under den administrative procedure har Kommissionen ganske vist angivet visse forhold, der kan forklare den anfægtede beslutnings betragtning 24. Den har således hævdet, at når den har fundet, at der ikke havde kunnet foretages nogen forskudsudbetaling fra nogen finansieringsinstitution uden en garanti fra Itainvest, er det i betragtning af, »at sidstnævnte har stillet disse garantier til trods for de alvorlige vanskeligheder, INMA var i, især for meget dyre ordrer, der var blevet accepteret til røverpriser og følgelig viet til økonomisk katastrofe«. Ingen af disse forhold fremgår imidlertid af den anfægtede beslutning (jf. i denne retning Rettens dom af 12.12.1996, sag T-16/91, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1827, præmis 45, og af 25.5.2000, sag T-77/95, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2167, præmis 54).

77 I den anfægtede beslutnings betragtning 25 har Kommissionen desuden begrænset sig til at bekræfte, at garantierne vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia« er statsstøtte, og har i denne forbindelse citeret et uddrag af dens meddelelse til medlemsstaterne om anvendelse af EØF-traktatens artikel [87] og [88] og artikel 5 i Kommissionens direktiv 80/723/EØF på offentlige fremstillingsvirksomheder (EFT 1993 C 307, s. 3). Ved kun at påberåbe sig et uddrag af meddelelsen til støtte for denne påstand uden at angive de faktiske og juridiske betragtninger, der er relevante i den foreliggende sag, har Kommissionen imidlertid ikke tilstrækkeligt underbygget den konklusion, den er nået frem til.

78 Påstanden om, at disse garantier er statsstøtte, er gentaget i første punktum i den anfægtede beslutnings betragtning 26, uden at der er angivet flere forklaringer vedrørende denne subsumption.

79 Det følger heraf, at begrundelsen for, at garantierne vedrørende ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia«, som Itainvest har stillet til fordel for INMA i 1996, er statsstøtte, mangler.

80 For så vidt angår garantierne vedrørende ordrerne »Corsica Ferries«, der er erklæret uforenelige med fællesmarkedet i den anfægtede beslutnings artikel 1, har Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 28 og 29 anført, at de første af INMA konstaterede tab ikke som hævdet af de italienske myndigheder fremkom i maj 1997, men ved afslutningen af balancen den 31. december 1996, og at INMA's finansielle situation var forårsaget af andre ordrer end ordrerne »Stolt Nielsen« og »Tirrenia«. Kommissionen gjorde i denne forbindelse opmærksom på, at de to ordrer »Corsica Ferries«, der også havde modtaget garantier fra Itainvest, rent faktisk blev udført i 1996. De af de italienske myndigheder meddelte oplysninger viser, at Itainvest over for INMA har stillet en lånegaranti, der var knyttet sammen med disse to ordrer. Ifølge Kommissionen er lånegarantierne imidlertid indgået i værftets samlede drift, da de to skibe, der svarede til disse ordrer, er blevet leveret, og prisen for dem i det store og hele er blevet betalt.

81 Kommissionen fortsætter, idet den har anført, at »[e]ftersom garantierne er ydet ved hjælp af offentlige midler, drejer det sig om statsstøtte, som kan sidestilles med kontraktbetinget driftsstøtte, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1540/98, og som derfor bør medtages ved beregningen af maksimumsgrænsen for kontraktbetinget støtte og følgelig medføre en reduktion af omfanget af den af den italienske regering ydede støtte«.

82 Det fremgår af disse konstateringer, at for så vidt angår ordrerne »Corsica Ferries«, er begrundelsen i den anfægtede beslutning særdeles tvetydig. Det drejer sig nemlig i den anfægtede beslutnings betragtning 29 om »garantier« og »en [...] lånegaranti, der var knyttet sammen med skibsordren«. Det lader imidlertid til alene at være den lånegaranti, som er knyttet sammen med skibsordren, der betragtes som statsstøtte. Kommissionen har ikke desto mindre i den samme betragtning konkluderet, at »eftersom garantierne [i flertal] er ydet ved hjælp af offentlige midler, drejer det sig om statsstøtte«.

83 Denne tvetydighed forstærkes af den omstændighed, at Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 36 konstaterer, at Italien ulovligt har ydet garantier til »bygning af skibe i forbindelse med ordrerne 'Corsica Ferries'«.

84 Det følger heraf, at den anfægtede beslutning ikke gør det muligt klart at identificere, hvad det er for en støtte »i form af garantier for ordrerne 'Corsica Ferries'«, der er omhandlet i den anfægtede beslutnings artikel 1. Desuden har Kommissionen ikke forklaret, hvorfor lånegarantien, der er knyttet sammen med de to skibsordrer »Corsica Ferries I og II«, der allerede er leveret, i den anfægtede beslutnings betragtning 36 kunne anses for at være en garanti til bygning af skibene.

85 Begrundelsen i den anfægtede beslutning gør det under alle omstændigheder ikke muligt at forstå grundene til, at Kommissionen har fundet, at disse garantier er statsstøtte. Hverken påstandene vedrørende INMA's økonomiske situation ved afslutningen af regnskabsåret 1996 eller påstandene vedrørende lånegarantierne gør det muligt at konkludere, at INMA's økonomiske situation ved garantistillelsen var sat over styr, og at Itainvest ikke havde optrådt i lighed med en privat investor.

86 Det følger heraf, at begrundelsen for, at garantierne vedrørende ordrerne »Corsica Ferries« er statsstøtte, mangler.

87 Kommissionen har under retsmødet hævdet, at begrundelsen for, at de omtvistede garantier er statsstøtte, ligeledes er indeholdt i den anfægtede beslutnings betragtning 30, hvorefter de samlede fakta vedrørende antallet af og tidsrummet for de forpligtelser, som Itainvest har indgået, viser, at dette selskab i egenskab af moderselskab var nært knyttet til den daglige og risikofyldte drift af INMA-værftet, og som følge deraf har Itainvest ikke optrådt i lighed med en privat investor.

88 Det skal imidlertid atter bemærkes, at Kommissionen ikke har givet nogen forklaring til støtte for denne påstand, og at den ikke kan findes i den anfægtede beslutnings betragtninger. Kommissionen har nemlig støttet sig på formodninger uden at angive de konkrete faktiske omstændigheder, som den støtter sig på for at antage, at INMA's økonomiske situation var sat over styr på tidspunktet for den omhandlede garantistillelse, og at Itainvest ikke har optrådt i lighed med en privat investor.

89 Det følger heraf, at Kommissionen ved afgørelsen om, at de omhandlede garantier er statsstøtte, ikke har angivet de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der har en væsentlig betydning i beslutningens opbygning.

90 Denne konklusion ændres ikke af Kommissionens argument om, at den i det væsentlige ikke har rådet over oplysninger vedrørende betingelserne for samtlige de omtvistede garantistillelser, fordi disse oplysninger ikke var fremlagt for Kommissionen under den administrative procedure.

91 Kommissionen kan i denne forbindelse ikke retfærdiggøre den manglende begrundelse i den anfægtede beslutning med, at de oplysninger, der blev fremlagt herom under den administrative procedure, var fragmentariske, når den selv forsømte at udnytte sine egne beføjelser til at udvirke, at de italienske myndigheder forsynede den med de relevante oplysninger vedrørende de finansielle betingelser for disse garantistillelser (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.4.1994, forenede sager C-324/90 og C-342/90, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, Sml. I, s. 1173, præmis 29). Som tidligere konstateret har Kommissionen i sin skrivelse af 19. januar 1999 ikke anmodet om fremsendelse af oplysninger vedrørende de omtvistede garantier (jf. præmis 60 ovenfor). Kommissionen har efter spørgsmål herom under retsmødet i øvrigt

bekræftet, at det ikke havde forekommet den nødvendigt at indhente oplysningerne under den administrative procedure (jf. præmis 61 ovenfor).

92 Endelig konstateres det, at Kommissionen ganske vist i sine indlæg har påberåbt sig visse forhold vedrørende den sociale karakter af de opgaver, der påhvilede Itainvest, INMA's økonomiske situation og situationen i skibsbygningssektoren, der havde til formål at godtgøre, at de omhandlede garantier skulle anses for at være statsstøtte. Denne begrundelse fremgår imidlertid ikke af den anfægtede beslutning og kan ikke afhjælpe den tidligere konstaterede begrundelsesmangel.

93 Henset til det foregående må det konkluderes, at begrundelsen i den anfægtede beslutning ikke opfylder kravene i artikel 253 EF, for så vidt angår afgørelsen om, at de omhandlede garantier er statsstøtte.

— Begrundelsen for, at dækningen af tab er statsstøtte

94 Kommissionen har konstateret i den anfægtede beslutning, at fra maj 1997 befandt INMA sig i en tilstand af insolvens (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 30), at en privat investor ikke ville have foretaget den tabsdækning, som Itainvest havde bevilget i 1997 og 1998 (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 32), og at det henset til situationen i skibsbygningssektoren ikke er bevist, at prisen for Itainvests eventuelle salg af INMA ville have dækket det i

form af tabsdækning »investerede« beløb på 120 mia. ITL (jf. den anfægtede beslutnings betragtning 33).

95 De italienske myndigheder har imidlertid i deres bemærkninger af 2. marts 1999 som svar på skrivelsen af 19. januar 1999 gjort gældende, at Itainvests dækning af INMA's tab i 1996 og 1997 fuldt ud svarede til almindelig praksis inden for markedsøkonomi.

96 I denne forbindelse har de italienske myndigheder som tidligere konstateret anført, at »Itainvest med rette [har] vurderet, at tilførsel af begrænsede, supplerende, finansielle ressourcer på dette tidspunkt objektivt set var at foretrække ud fra et økonomisk og finansielt synspunkt, da der dermed kunne: a) undgås en betalingsstandsning for værftet, der ville have medført en øjeblikkelig [indfrielse] af de stillede kautioner for mere end 223 mia. ITL, samt andre omkostninger, som kunne vurderes til ca. 100 mia. ITL, og b) foretages et salg af værftet på de bedste betingelser« (jf. præmis 63 ovenfor).

97 Det bemærkes, at de italienske myndigheders argumentation i deres bemærkninger af 2. marts 1999 er blevet sammenfattet af Kommissionen i den anfægtede beslutnings betragtning 10-18.

98 Ifølge den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 55, medfører begrundelseskravet ikke, at Kommissionen skal behandle samtlige de retlige og faktiske forhold, der er blevet nævnt af de berørte parter. Institutionen skal imidlertid angive en begrundet stillingtagen til hvert af de væsentlige argumenter, der er blevet fremført af disse.

99 De ovennævnte faktiske overvejelser fra de italienske myndigheder er på ingen måde et uvedkommende argument, der er uden betydning eller klart subsidiært, men er et væsentligt argument, der har til formål at godtgøre, at Itainvests dækning af INMA's tab i regnskabsåret 1996 og 1997 ikke er statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

100 Kommissionen var under disse omstændigheder forpligtet til over for de italienske myndigheder på en klar og utvetydig måde at gøre rede for grundene til, at myndighedernes argument om, at Itainvest havde optrådt i lighed med en privat investor inden for markedsøkonomi ved at foretrække at dække INMA's tab for at reducere de omkostninger, der påhvilede Itainvest som kautionist og eneaktionær, ikke var begrundet.

101 Kommissionen har ganske vist i den anfægtede beslutnings betragtning 26 anført, at »[h]vis de italienske myndigheder ønsker at retfærdiggøre Itainvests bidrag i form af dækning af tab som en mindre byrdefuld løsning end de forpligtelser, der følger af garantistillelse, bør det understreges, at disse forpligtelser fra første færd udgør en ikke anmeldt statsstøtte i henhold til [...] artikel 87, stk. 1, [EF], og at de henhører under begrebet 'støtte' i henhold til artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning [...] nr. 1540/98«.

102 Det bemærkes herom, at Kommissionens svar på de italienske myndigheders argument er støttet på konstateringen af, at Itainvests garantier til fordel for INMA har karakter af statsstøtte. Som tidligere konstateret opfylder begrundelsen i den anfægtede beslutning for så vidt angår afgørelsen om, at de omhandlede garantier er statsstøtte, imidlertid ikke kravene i artikel 253 EF. Under disse

omstændigheder kan Retten ikke efterprøve lovligheden af Kommissionens forklaring i den anfægtede beslutnings betragtning 26.

103 Kommissionen har ligeledes i den anfægtede beslutnings betragtning 34 anført, at den betvivler, »at Itainvest ved at vælge at dække tabene valgte den mindst bekostelige løsning, eftersom en simpel konkursbegæring i princippet ville have bevirket et bortfald af de kontraktmæssige forpligtelser, især forpligtelserne vedrørende 'Tirrenia'-ordren, og følgelig ville have reduceret summen af de indgåede forpligtelser over for rederierne, da én af virkningerne af en sådan begæring i første omgang er at stille kreditorerne lige, og derefter at begunstige dem, der rent faktisk har forudindbetalte midler, og ikke dem, der måtte have ret til en erstatning på grund af manglende opfyldelse af en kontraktmæssig klausul«. Kommissionen har tilføjet, at »selv om dette ikke skulle være tilfældet, ville det blot styrke [dens] overbevisning om, at de af Itainvest påtagne forpligtelser var langt mere vidtrækkende end dem, som en privat investor påtager sig, der opererer under normale markedsbetingelser«.

104 Det fremgår imidlertid ikke på en forståelig måde af denne betragtning, at Kommissionen har udtalt sig om de konsekvenser, som en konkursbegæring over for INMA ville have haft på de af Itainvest stillede garantier til fordel for INMA og navnlig på spørgsmålet, om disse garantier i dette tilfælde kunne være realiseret.

105 Kommissionens forklaring for så vidt angår karakteren af de kontraktlige forpligtelser, som den behandler i denne betragtning, er således så upræcis og tvetydig, at den ikke gør det muligt for Retten at foretage en prøvelse af, om det, henset til den omstændighed, at Itainvest havde stillet garantier til fordel for INMA, som hævdet af de italienske myndigheder var at foretrække at dække tabene fra regnskabsårene 1996 og 1997.

106 Det fremgår af det foregående, at begrundelsen for, at tabsdækningen er statsstøtte, ikke gør det muligt at få kendskab til grundlaget for afvisningen af de italienske myndigheders væsentligste argumentation og for Fællesskabets retsinstanser at udøve deres prøvelsesret.

107 Det følger heraf, at begrundelsen i den anfægtede beslutning for så vidt angår afgørelsen om, at tabsdækningen er statsstøtte, ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 253 EF.

108 Henset til de foregående betragtninger konstateres det, at den anfægtede beslutning ikke opfylder begrundelsespligten i artikel 253 EF for så vidt angår afgørelsen om, at de omtvistede foranstaltninger, der faktisk er omhandlet i beslutningens artikel 1, er statsstøtte.

109 Følgelig, og uden at det er fornødent at gennemgå det andet fremsatte anbringende, bør den anfægtede beslutning annulleres som følge af, at væsentlige formkrav er tilsidesat.

Sagens omkostninger

110 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgerne har nedlagt påstand om, at den tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør den pålægges at betale disse.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning 2000/262/EF af 20. juli 1999 om Italiens påtænkte statsstøtte til skibsværftet INMA gennem det offentlige holdingselskab Itainvest (tidligere GEPI) annulleres.**

2) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Vilaras Forwood

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. februar 2002.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand